

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

(Η ΠΡΩΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ).

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγεώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ.
ΕΤΗΣΙΑ.

Διὰ τὸ ἰσωτερικὸν δρ. 12.
Διὰ τὸ ἰσωτερικὸν • 15.

Συντάσσεται ὑπὸ Α. Πανταζῆ
καὶ ἐκδίδεται εὐθὺς αὐτοῦ, καὶ
διὰ τοῦ ἴδιου ἐνεργεῖται πᾶσα
δοσοληψία αὐτῆν ἀφορῶσα.
Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγε-
λιῶν λεπτ. 15 ὁ στίχος.

ΑΙ ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Παρὰ τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλοις
καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Τα-
χυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.

Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς
Κ. Κ. Ἑλλητικ. Πρεξίνοις
καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρό-
ποις τοῦ ἐκδότης.

Ἐκδίδεται τετράκις τοῦ
μηνός.

Ἀθήναι, τὴν 7 Ἰουλίου 1855

Περὶ τῆς νήσου Μελίτης.

Ἡ νῆσος αὕτη τῆς Μεσογείου θαλάσσης, πρὸς μεσημβρίαν τῆς Σικελίας κειμένη καὶ 47 γεωγραφικὰ μίλια ἀπὸ τῆς πλησιεστάτης πρὸς αὐτὴν ἄκρας ταύτης καὶ 55 ἀπὸ τοῦ Παχύνου ἀκρωτηρίου ἀπέχουσα, ἔχει μῆκος μὲν 17 περίπου Ἀγγλ. μίλια, πλάτος δὲ 9—10, χωρίζεται διὰ στενοῦ ἀπὸ τῆς παρ' αὐτῇ κειμένης νήσου Γαύλου (νῦν Gozo), μικροτέρας καὶ ἥττον ἐπίσημου αὐτῆς οὔσης. Ἡ Μελίτη, εἰ καὶ μικρὰ οὔσα, διὰ τὴν ἐπικαιρὸν ὁμῶς θέσιν αὐτῆς μεταξὺ Ἀφρικῆς καὶ Σικελίας καὶ τὸ εὐλίμενον ἐθεωρήθη ἀνάγκη ἀξιόλογον ἐμπορείον, διὸ καὶ κατελήφθη ὑπὸ τῶν θαλασσοπόρων Φοινίκων, ἀποικίαν ἐν αὐτῇ συστησάντων (Διόδ. Ε. 12) κατ' ἀρχαιοτάτους πιθανῶς χρόνους. Ἀγνώστου ὄντος τοῦ χρόνου τῆς ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἀποικίσεως αὐτῆς λέγεται, ὑπὸ νεωτέρων τινῶν ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀποικία Καρχηδονίων (Σκυλ. σελ. 50 § 110, Στεφ. Βυζ. ἐν λ.), οἰκησάντων αὐτὴν κατὰ μεταγενεστέρους πάντως τῆς ἀκμῆς τῶν Φοινίκων χρόνους· διότι ἡ τοῦ Διοδώρου μαρτυρία λέγοντος, « ἐστὶ δὲ ἡ νῆσος αὕτη Φοινίκων ἀποικία, οἱ ταῖς ἐμπορείαις διατείνοντες μέχρι τοῦ κατὰ τὴν δύσιν Ὠκεανοῦ καταφυγὴν εἶχον ταύτην, εὐλίμενον οὔσαν, καὶ κειμένην πελαγίαν » ἀνεπίδεκτος ἀμφιβολίας ἐστίν. Ὁ αὐτὸς Διοδῶρος λέγει ἡμῖν ὅτι « οἱ κατοικοῦντες αὐτὴν, εὐχρηστούμενοι κατὰ πολλὰ διὰ τοὺς ἐμπόρους, ταχὺ τοῖς τε βίοις ἀνεδράμον, καὶ ταῖς δόξαις ὑψήθησαν » καὶ ὅτι ἐγένοντο οἱ Μελιταῖοι « ταῖς οὐσίαις εὐδαίμονες, τεχνίτας τε γὰρ ἔχει παντοδαπούς ταῖς ἐργασίαις, κρατίστους δὲ τοὺς ὀνόματι ποιούντας τῇ τε λεπτότητι καὶ τῇ μαλακότητι διαπρεπῆ· τὰς τε οἰκήσεις ἀξιολόγους καὶ κατασκευασμένας φιλοτίμως γείσοις καὶ κονιάμασι περιττότερον » (Διόδ. ἐνθ. ἀνωτ). Παρεκτός δὲ τῶν περὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς Μελίτης εἰρημένων οὐδεμίαν ἄλλην σχεδὸν γινώσκιν περὶ τῆς ἀρχαίας αὐτῆς ἱστορίας ἔχομεν. Τὸ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Σκύλακος, ὅτι ἀποικία Καρχηδονίων γέγονε, δείκνυσιν ὅτι μέχρι τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ δὲν εἶχον ἀποικίαν εἰς αὐτὴν Ἕλληνας· καὶ ὄντως δὲν ὑπάρχει οὐδεμίαν ἱστορικὴν ἀπόδειξιν ἐάν αὕτη ὑπέπεσον ὅλως εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐν Σικελίᾳ Ἑλλήνων, εἰ καὶ τὰ νομίσματα αὐτῆς ὡς καὶ ἐπιγραφαὶ δηλοῦσιν ὅτι μετέσχεν οὐσιωδῶς Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ· μετεγενεστέρον μάλιστα φαίνεται κατὰ μέγα μέρος ἐξηλληνισμένη. Τῶν ἐπιγραφῶν τούτων τινὲς ἐμφαίνουσι στενὴν σχέσιν αὐτῆς πρὸς τὰς Συρακούσας ἰδίως, ἀλλὰ δὲν γνωρίζομεν ποτε ἤρξατο αὕτη καὶ ὅποια τις ἦν (Boeckh, Corp. Inscr. Gr. 5752 κλ.). Κατὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον εὐρίσκομεν τὴν Μελίτην ὑπεξούσιον ἔτι τῶν Καρχηδονίων. Ὑπέστη μὲν τῷ 257 π. Χ. δεινὴν ὑπὸ Ῥωμαϊκοῦ στόλου, ναυαρχοῦντος αὐτοῦ τοῦ Ἀτιλίου Ρεγούλου, καταστροφὴν, ἀλλ' ὁμῶς δὲν φαίνεται ὑποπεσοῦσα διαρκῶς ὑπὸ τὴν τῶν Ῥωμαίων δεσποτείαν. Ἐν τῇ ἐνάρξει τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου κατεῖχτο ὑπὸ Καρχηδονικῆς φρουρᾶς ὑπὸ τὸν τοῦ Γίσκωνος υἱὸν Ἀμίλκαν, ὅστις ὁμῶς παρέδωκεν αὐτὴν τῷ 218 π. Χ. τῷ Γιβεριῷ Σεμπρονίῳ (Tit. Liv. XXI. 51), καὶ ἔκτοτε διετέλει ἀδιαλείπτως ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις, προσαρτήσαντας αὐτὴν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτῶν Σικελίας καὶ ὑποδαλόντας αὐτὴν τῇ δικαιοδοσίᾳ τοῦ τῆς νήσου ταύτης ἐπάρχου. Ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς ἐν τῇ Μεσογείῳ θλίψις ἐπικρατήσεως τῆς τῶν Κιλικίων ἀτύτου πειρατείας, ἡ Μελίτη ἐχρησίμευσεν αὐτοῖς ὡς ἀξιόλογον καταφύγιον, καὶ πολλάκις διεχείμαζον ἐν αὐτῇ (Κικ. Verr. iv. 46.

47). Ἀλλὰ καὶ οὕτως φαίνεται ἐν ἀκμῇ εὐδαιμονίας διατελοῦσα ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κικέρωνος, ὅστις πολλάκις, ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πολιτικῶν ταρχῶν, ἐμελέτησεν ἴν' ἀποχωρήσῃ εἰς αὐτὴν ὡς εἰς οἰκειοθελὴ ἐξορίαν (Κικ. Ad. Att. iii. 4, X. 7. 8. 9 κλ.).

Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους οἱ κάτοικοι τῆς Μελίτης ἦσαν περίφημοι διὰ τὴν ἐπιτηδειότητα αὐτῶν περὶ τὴν κατασκευὴν ὀθονίων τῇ τε λεπτότητι καὶ τῇ μαλακότητι διαπρεπῶν, καὶ διὰ τοῦτο πολὺ περιζητήτων ἐν Ῥώμῃ (« vestis Melitensis » Κικ. Verr. ii. 72, iv. 46, Διόδ. Ε. 12). Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ταῦτα κατασκευάζοντο ἐκ τοῦ καὶ νῦν ἔτι ἐν αὐτῇ ἀφθόνως ππραγομένου ἀξιολογωτάτου ξυλερίου.

Τῆς Μελίτης γίνεται μνεσία καὶ ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν Ἀποστόλων, ἐνεκα τοῦ εἰς αὐτὴν ναυαγίου τοῦ ἀποστόλου Παύλου εἰς Ῥώμην πλέοντος (Πράξ. Ἀποστ. ΚΗ). Δείκνυνται νῦν ἐνταῦθα ὄρμος, ἀγίου Παύλου λεγόμενος, καὶ ἀκτὴ ἐκ παραδόσεως ὑπολαμβανομένη ὡς ἡ εἰς ἡν ὁ τῶν ἐθνῶν ἀπόστολος οὗτος ἀπέβη (*).

Τῆς Μελίτης οὐδεὶς ἄλλος ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας μνημονεύει εἰ μὴ μόνον οἱ Γεωγράφοι καὶ οἱ τῶν θαλασσίων ὀδολογιῶν συγγραφεῖς· οἱ τελευταῖοι οὗτοι διέφθρεσαν μάλιστα τῆς νήσου τὸ ὄνομα γράφοντες αὐτὴν, ὡς καὶ τὰ νῦν λέγεται, Μάλταν. Μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἡ Μελίτη ὑπέπεσε πρὸς καιρὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν Βανδάλων, ἐξ ἧς ἀπληθεύθησεν αὐτὴν ὁ μέγας τοῦ Ἰουστινιανοῦ στρατηγὸς Βελισσάριος τῷ 533 μ. Χ. (Προκόπ. Ἰστ. Πολ. Βανδ. Α. 14) καὶ ἔκτοτε φαίνεται ὑποκειμένη τῇ τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατορῶν ἐξουσίᾳ, μέχρις οὗ κατεκτήθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων τῷ 870 μ. Χ. (**). Οἱ νῦν κάτοικοι

Σημ. Σ. Ἐρ. Φιλ.

(*) Ἐπειδὴ ὑπάρχει καὶ ἑτέρα Μελίτη νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, κληθεῖσα οὕτω, ὡς καὶ ἡ παρὰ τὴν Σικελίαν, διὰ τὸ ἐνταῦθα γενόμενον ἐξαιρετικὸν μέλι. (Meleda νῦν καλούμενη) ἐόμισάν τινες ἐσφαλμένως ὅτι εἰς ταύτην ἐναγύησε τὸ φέρον εἰς Ῥώμην τὸν ἀπόστολον Παῦλον πλοῖον, ὡς καὶ ὅτι ἐνταῦθα ἐπεχωρίζον τὰ λεγόμενα μελιταῖα κονάρια. Ἡ πλὴν αὕτη προέκυψεν ἐκ τῆς γραφικῆς ῥήσεως « διαφερομένων ἡμῶν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ » (πραξ. ΚΖ. 27)· διότι δὲν ἐγνώριζον ὅτι Ἀδρία ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας γεωγράφων οὐ μόνον ὁ νῦν Ἀδριατικὸς καλούμενος κόλπος, ἀλλὰ καὶ τὸ συνεχὲς αὐτῷ Ἰόνιον πέλαγος καὶ ἡ παρὰ τὴν Σικελίαν θάλασσα (Ἰδ. Πτολεμ. Γ. 1. §§ 1.10.14. 17.26, 4. §§ 18, Διον. περιηγ. 92—94, 380. 481, Ἀγαθῆμ. Α. 3, Β. 4, Ἀππ. Συρ. 63, Ῥωμ. Ἐμφυλ. Β. 39, Γ. 9, Α. 65, Δίων Κασ. ΜΑ. 44, ΜΒ. 3, Ἡρωδιαν. Η. 1, Φλοστρ. Εἰκ. Β. 16, Παισ. Ε. 25. §. 3, Η. 54. § 3, Ἱερων. Ἐπιστ. 86, Ἱεροκ. Πολ. Γαλ. Α. 15, Γ. 40, κλ. Ὁρόπ. Α. 2 κλ.). Ἡ ἐπέκτασις αὕτη τῶν ὄριων τοῦ Ἀδρίου ἤρξατο ἤδη ἐπὶ Στράβωνος, λέγοντος ὅτι τὸ Ἰόνιον πέλαγος ἦν μέρος τοῦ Ἀδρίου. Τὰ περὶ τούτου ἐκτεθῆσονται λεπτομερέστερον ἄλλοτε ἐν τῷ περὶ Ἀδρίου ἰδίῳ ἀρθρῷ.

(**) Ἡ Μελίτη ἐκυριεύθη κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἀλλοθλοδιαδόχως ὑπὸ τῶν Γόθων, τῶν Βανδάλων, τῶν Σαρακηνῶν, τῶν Νορμανδῶν καὶ τῶν Σικελῶν. Τῷ 1530 παρεχωρήθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Καρόλου Ε. τοῖς τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Ἰππότητος ἐκβίβησιν ἐκ τῆς Ῥόδου ὑπὸ τῶν Τούρ-

ὁ δημοδ. Παρακαμπυλίων τῆς Εὐρυτανίας, Κύριος Α. Γουβέλης, εἰς Θέρμον τῆς Τριγωνίας.

ὁ δημοδ. Θέρμου, Κύριος Κ. Δημητριάδης, εἰς Παρακαμπυλίους καὶ

ἡ δημοδ. Πάρου, Κυρία Ἐλ. Σπύρου, εἰς Ἄνδρον.

Δικωρίσθησαν δὲ

οἱ ἐν ἀπεριορίστῳ ἀδεία δημοδιδάσκαλοι

Ν. Βουζούκος, πρῶην Βρασιῶν, εἰς Βλαχοκερασεῶν τοῦ δήμου Καλτεζῶν,

Γ. Ἀγαγιώτης, πρῶην Πεζάνων τῆς Καρυστίας, εἰς Δρυόπην τῆς Τροιζηνίας,

Θ. Πάρις, πρῶην Ψαχνῶν τῆς Εὐβοίας, εἰς Ἀκρωτήριον τῆς Θήρας καὶ

Ἄθ. Παπαῖ-Πάνου, εἰς Δαυλίδα τῆς Χαιρωνείας.

—οοο—

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Πρὸς τοὺς Κυρίους Γυμνασιάρχας, Σχολάρχας καὶ Διευθυντὰς Ἑλληνικῶν σχολείων διδασκάλους.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ηὐδόκησε νὰ μοὶ ἀναθέσῃ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ διεύθυνσιν τῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑποθέσεων. Ἀναλαμβάνων τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο κατανοῶ πόσον ὑψηλὰ καὶ ἐμβριθῆ καθήκοντα ἀναδεχομαι· οὐδὲν ὅμως τῶν ἐπ' ἐμοὶ θέλω παραλείπει, συμβάλλον εἰς τὸ νὰ δοθῇ εἰς τοὺς κλάδους τούτου διευθέτησις ἀξία τῆς Βασιλικῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῶν προσδοκιῶν τῆς πατρίδος. Ἄλλ' εἰς ἐπίτευξιν τοῦ ἐνός μέρους τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου σκοποῦ συντελεστικώτατον πρὸ πάντων εἶναι ἡ πρόθυμος καὶ συνετὴ ἅμα συνδρομὴ ὅλων ἡμῶν, Κύριοι, τὴν ὁποίαν πέποιθα ὅτι θέλω εὐρεῖ πλήρη κατὰ πάσαν περίστασιν μεταξὺ ἀνδρῶν, ἱκανῶν, εἴπερ τις ἄλλος, νὰ ἐκτιμήτωσιν ὅτι ὀρθὴ διδασκαλία καὶ χρησιτῆ τῆς καρδίας μόρφωσις παράγει τὴν εὐημερίαν τῆς πολιτείας.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἰουνίου 1855.

Ὁ Ὑπουργὸς Π. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἄριθ. 27,810.

—οοο—

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν.

Πρὸς τοὺς Οἰκονομικοὺς Ἐπαλλήλους τοῦ Κράτους

Ἀναλαμβάνων τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργείου, τὴν ὁποίαν ὁ Βασιλεὺς εὐηρεστήθη νὰ μοὶ ἀναθέσῃ, αἰσθάνομαι βεβαίως τὰς μεγάλας δυσκολίας, τὰς ὁποίας ἀφείλω νὰ ὑπερνηκίσω, ὅπως φανεῖ ἀξίος τῆς Ὑψηλῆς Του ἐμπιστοσύνης.

Ἡ ἐνδόμυχος πεποιθήσις μου, ὅτι ἅπαντες οἱ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο ὑπαγόμενοι δημόσιοι λειτουργοὶ θέουσιν εὐχρινεῶς μοὶ παράσχει τὴν συνδρομὴν τῶν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐμβριθῶν καθήκοντων μου, με ἐνεθάρρυνε νὰ δεχθῶ τὴν ἀνατεθεισάν μοι ὑπηρεσίαν.

Ἡ συνδρομὴ, τὴν ὁποίαν προσδοκῶ εὐλόγως παρ' ὑμῶν, Κύριοι, συνίσταται εἰς τὴν ἀκριβῆ τῶν καθήκοντος ἐνός ἐκάστου ἐκπλήρωσιν. Ἡ ἱκανότης, ἡ τιμιότης, ἡ φιλοπονία καὶ ἡ ἀπονεμομένη εἰς ὑμᾶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν σας ὑπόληψις θέλουσιν εἶσθαι τὰ μόνα παρ' ἐμοὶ συστατικά.

Διαδεχόμενος ἄνδρα διακεκριμένης παιδείας, ἀποκτήσαντα ἕνεκα τῶν ἐπενεχθεισῶν παρ' αὐτοῦ μεταρρύθμισεων καὶ βελτιώσεων δικαιώματα εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ Βασιλέως καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ λαοῦ, εὐτυχῆς θέλω λογισθῆ, ἂν διὰ τῶν κόπων, τοὺς ὁποίους θέλω ἀφειδῶς καταβάλλει, δυνηθῶ καὶ ἐγὼ νὰ συντελέσω κατὰ τι εἰς τῶν βελτιώσεων τούτων τὴν πρόοδον, ὡς καὶ εἰς τῆς πατρίδος τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τοῦ Θρόνου τὴν παγίωσιν, ἅτινα εἰσὶ τὸ διηνεκὲς ἀντικείμενον τῶν μεριμνῶν τοῦ Σεβαστοῦ ἡμῶν Πρωθυπουργοῦ.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 2 Ἰουνίου 1855.

Ὁ Ὑπουργὸς Α. Ι. ΚΡΕΣΤΕΝΙΤΗΣ.

Π. Ἠλιόπουλος.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Κατὰ τὴν ἄρτι γενομένην ὑπουργικὴν μεταρρύθμισιν, ἀνδρῶν ἀγαθῶν καὶ ἀρετῆν καὶ ἱκανότητα κεκτημένων προσληθέντων εἰς τὴν Κυβέρνησιν, τὸ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς

δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργεῖον διεπιστεύθη παρὰ τῆς Α. Μ. τῷ Κυρίῳ Π. Ἀργυροπούλῳ. Ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Δημοσία ἐκπαιδεύσεως ἔχουσι καὶ νῦν τὸν ἐπιμελητὴν αὐτῶν ἄνδρα διὰ τε τὴν παιδείαν καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ διακρινόμενον καὶ διὰ ταῦτα ὑπὸ πάντων τῶν εὐφρονούντων σεβόμενον καὶ ἀγαπώμενον, καὶ τῆς τελείας εὐνοίας τῆς Α. Μ. ἀπολαύοντα. Ἡ ὑπὲρ τοῦ Κ. Ἀργυροπούλου ἀγαθὴ δόξα τοῦ κοινοῦ καὶ ἡ πασίγνωστος αὐτοῦ ἱκανότης ἀνήγαγον ἐπαξίως αὐτὸν πρὸ ἔτους ἤδη εἰς τὴν ἀνωτάτην τῶν ὑπευθύνων ἀρχῶν. Ἡ ὡς ἄρχοντος διαγωγή αὐτοῦ, οἱ ὡς ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν εἰσαχθέντες παρ' αὐτοῦ ἐθνωφελεῖς νόμοι καὶ διατάξεις, ἡ ἐπικρατήσασα περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθήκοντων αὐτοῦ ἀμεροληψία, ἡ διαπίστευσις τῶν Οἰκονομικῶν ὑπηρεσιῶν εἰς ἄνδρας τιμίους καὶ ὅσον οἶόν τε μιμητὰς τοῦ παραδείγματος τοῦ ἀνωτέρου αὐτῶν, ἔδειξαν, κατὰ τὸ « ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι, » ὅτι τὸ νοῦμον κοινὸν σπανίως ἀπατάται εἰς τὰς κρίσεις αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν χαρακτήρων τῶν διαπρεπῶν ἀνδρῶν. Αὐτὰ δὲ ταῦτα τοῦ Κυρίου Ἀργυροπούλου τὰ ἔργα πείθουσι καὶ τοὺς μάλιστα δυσπίστους καὶ ἐφεκτικούς ὅτι διὰ τῆς αὐτῆς δεξιότητος, διὰ τῆς αὐτῆς δικαιοσύνης καὶ ὀρθῆς κρίσεως θέλει διεξάγει καὶ τὰ τῆς νῦν εὐθέτως καὶ καταλλήλως πάνυ ἀνατεθείσης αὐτῷ ἀρχῆς, ἐπ' ἀγαθῶ τῆς τε Ἐκκλησίας καὶ τῆς τοῦ γένους παιδείας. Ἀρνούμενοι εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα, τὸ νῦν εἶναι, συγχαιρούμεθα καὶ τῷ ἱερῷ κλήρῳ, τοῖς καθηγηταῖς καὶ διδασκάλοις καὶ πᾶσι καθόλου τοῖς εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπαγομένοις, τυχούσι προισταμένου τοιοῦτου, ὅσον ἐν πάσῃ εὐχρινεῖα καὶ πίστει περιεγράψαμεν. Τοῖς τῆς συνειδήσεως ἡμῶν κελύσμασιν ἐπόμενοι, καὶ ἀφειδοῦντες καὶ ἐν οὐδενὶ τιθέμενοι λόγῳ ὅτι καὶ ἂν εἴπωσιν οἱ αἰεὶ καὶ ἐν πᾶσι πονηροῦμενοι, δὲν θέλομεν πᾶσαι τῆς ἀληθείας τὸν λόγον ὀρθοτομοῦντες καὶ τούτον διὰ πάσης θυσίας κινεῖν καὶ ὑποστηρίξοντες.

— Ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργὸς Κ. Α. Ι. Κρεστενίτης ἀνὴρ χαρακτηρὸς ἀκεραιοτάτου, παιδείας εὐμοιρῶν, καὶ εἰς ἄκρον φιλόπονος, ἐν τῇ περὶ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ ἐγκυκλίῳ ὁμολογῶν μετ' ἀρχαιοπρεποῦς παρρησίας τὰς παρὰ τοῦ προκατόχου αὐτοῦ Κ. Ἀργυροπούλου ἐπενεχθείσας εἰς τὸν οἰκονομικὸν κλάδον οὐσιωδὲστᾶτας βελτιώσεις, ἀνθ' ὧν προσεκτήσατο καὶ τὴν εὐνοίαν τοῦ Βασιλέως καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ λαοῦ, ὑπόσχεται φιλοτίμως πάνυ ὅτι διὰ πάσης προσπάθειας θέλει συντελέσει εἰς πρόοδον τῶν βελτιώσεων τούτων. Ὁ Κύριος Κρεστενίτης δις ὑπουργὸς πρότερον γενομένος ἔδειξεν εἰς τὸ πανελλήνιον ὅτι ἐκτελεῖ μετὰ ὀρθοκτικῆς ἀκριβείας ὅτι ποτε ὑπόσχεται, τοῦτο δ', καὶ τὰς λοιπὰς αὐτοῦ ἀρετὰς, βεβαίως οὐ μόνον ὁ πολιτικός ἀλλὰ καὶ ἅπας ὁ ἰδιωτικὸς αὐτοῦ βίος, διὸ καὶ δικαίως τιμᾶται ὑπὸ πάντων καὶ εὐλόγως θεωρεῖται ὡς εἰς τῶν σπανίων πολιτῶν καὶ περὶ οὐδὲν σπουδαιῶν καλεῖται ἐκαστοτε εἰς τὰς ἀνωτάτας λειτουργίας τοῦ κράτους ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ, μεταβαίνει δὲ εἰς αὐτὴν ὡς ἀξίως ἀποχωρεῖ τούτων, καὶ ἐντίμως ἰδιωτεύει ὡς ὁ χρηστὸς καὶ φιλόπατρις ἐκεῖνος Ῥωμαῖος τὸ πάλαι.

— Χθὲς ἐγένετο ἐναρξίς τῶν δημοσιῶν ἐξετίσεων τῶν μαθητριῶν τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς ἐταιρίας ἐν τῷ Ἀρσακίῳ Παρθεναγωγείῳ. Τὰς ἐξετίσεις ταύτας ἐτίμησεν ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἡ Γαληνοτάτη ἡμῶν Βασίλισσα ὡς προστάτρια τῆς ἐταιρίας ταύτης· παρῆσαν δὲ καὶ ὁ Κ. ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς ἐταιρίας Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐκκλ. κτλ. ὁ Γενικὸς διευθυντὴς τῶν Δημοτικῶν σχολείων καὶ τοῦ Διδασκαλείου καὶ διάφοροι ἄλλοι ἐπίσημοι πολῖται. Περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐξετίσεων τούτων θέλομεν ἐγκυκλίως δημοσιεύσει τὰ δέοντα.

— Διὰ τοῦ ἐπομένου φύλλου ἡμῶν θέλομεν ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ἐν τῇ ἑβδομάδι δημοσιευθέντα κατὰ τοῦ Κ. Ψύλλα, δόντος ἀδειαν εἰς τὸν καθηγητὴν Κ. Ἀντωνιάδην ἵνα συστήσῃ καὶ διθύνῃ ἐν Ἐρμούπολει ἰδιωτικὸν ἐμπορικὸν ἐκπαιδευτήριον· θέλομεν καταδείξῃ πόσον ἀδίκον αὐτὸς εἶρυσιν οἱ δωρεὰν τὸν ἀνεπίληπτον τούτον ἄνδρα μεμφόμενοι διὰ τὴν ἀδειαν ταύτην, καὶ παραδόξως κατακρίνοντες τοὺς διδάξοντας ἐν τῷ ἐμπορικῷ ἐκπαιδευτηρίῳ καθηγητὰς.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΙΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ὅδὸς Ἀθηνῶν ἀριθ. 274.)